

καθαρό χώρο της λειτουργίας των αισθημάτων και των αισθήσεων. Αυτό το μέτρο –που αφορά τη βαθύτερη, την αληθινή πραγματικότητα– είναι και το μοναδικό μέτρο της Τέχνης. Μπορεί να μην κερδίζεται παρά με την προσωπική εμπειρία... Όμως αφού το ποσοστό των ανθρώπων που αντιπροσωπεύουν στις ημέρες μας την εμπειρία αυτή είναι τόσο μεγάλο, έχουμε το δικαίωμα να ελπίζουμε ότι ένα γενικό ρεύμα είναι δυνατόν να σχηματιστεί με την πρωτοβουλία τους, να επηρεάσει τη νοοτροπία του συνόλου, και ν' αναπροσαρμόσει έτσι τις απόψεις της ανθρωπότητας για το μέλλον της επάνω σε βάσεις πιο αληθινές. Τότε και μόνον τότε, όταν δηλαδή φτάσουμε να ξεχωρίζουμε συνειδητά τί είναι ουσία και τί περιττός φόρτος μέσα στη ζωή αυτή, θα μπορέσουμε ίσως να φτιάξουμε και την Ηθική της, μια ηθική που θα είναι και η Ηθική της Ομορφιάς, απαλλαγμένη από τα μάτια που δεν ξέρουν παρά να υπολογίζουν και στερεωμένη στο ύψος των επικών της γης μας πεπρωμένων.

σ. 1027-1029

Όπως διαπιστώνομε, η ευφορία τις ημέρες εκείνες ήταν ο κοινός τόπος. Ελάχιστοι –πάντως αφανείς και κάποιας ηλικίας– διατηρούσαν τις επιφυλάξεις τους, φοβούμενοι το ενδεχόμενο που μπορεί να ερχόταν.

Στην έρευνα απάντησαν περισσότεροι από αυτούς που ανέφερα και η επιλογή μου στηρίχθηκε σε όσα έκρινα πιο ουσιαστικά και σε όσα προσφέρουν συμπληρωματικές απόψεις. Άλλωστε, ο Π. Χάρης συγκέντρωσε και εξέδωσε σ' έναν τόμο όλες τις απαντήσεις. Και εν πάση περιπτώσει οι τόμοι της *Νέας Εστίας* είναι προσιτοί.

Τα «Γράμματα» από το τέλος του 1944 και έκτοτε

Το τεύχος 9-10 (Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 1944) του Στ' τόμου των *Γραμμάτων* (πρώην *Πειραϊκά*) κυκλοφορεί λίγο μετά την αποχώρηση των Γερμανών και μόλις προφταίνει να έχει λίγες σελίδες επί του θέματος.

Το περιοδικό ανοίγει με ποιήματα των: Κ. Αθ. Κωνσταντινίδη-Ξενάκη, Α. Σημηριώτη, Κλ. Μιμίκου και ακολουθεί το δοκίμιο του Ι. Μ. Παναγιωτόπουλου «Αναγωγή» στο γνωστό συναισθηματικό του τόνο (σ. 84-92). Στις εσωτερικές σελίδες δημοσιεύονται ποιήματα των: Κ. Οληγαίου («Άνεμος σφυρίζει», σ. 92), Ρ. Γκόλφη («Ο Μένιος ο θαλασσινός», σ. 97), Α. Θέρου («Αφανέρωτα», σ. 106), Κούλας Γιοκαρίνη («Χαρά που έρχεται», σ. 118).

Έχουμε επίσης διηγήματα των Ν. Πετιμεζά Λαύρα («Ο αδερφούλης», σ. 93-97) και Στ. Ζώτου («Παλινοδία» σ. 119-120).

Κυρίως πρέπει να υπογραμμιστούν: η μελέτη του Κλ. Παράσχου

